

Arrest

**nr. 51 242 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn.

Op 24 mei 2003 meldt verzoeker zich aan bij de ambassade van België in Tunesië en dient hij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf voor 30 dagen.

Op 24 juni 2003 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een werkvisum kort verblijf (visum type C).

Op 17 juli 2003 legt verzoeker een aankomstverklaring af bij de gemeente Sint Jans Molenbeek.

Op 18 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 februari 2010, op 29 juni 2010 en op 6 juli 2010 voegt verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 september 2009 nog enkele documenten toe ter staving van zijn aanvraag.

Op 22 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 september 2009 ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is thans de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2009 werd ingediend en op 09.02.2010, 29.06.2010 en 06.07.2010 werd aangevuld door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Het document waarnaar betrokkene in dit verband verwijst is de aankomstverklaring die betrokkene heeft afgelegd in de gemeente Sint Jans Molenbeek op 01.07.2003 in het kader van zijn verblijf in België met een visum geldig voor 30 dagen. Dit document is echter een registratie van aanwezigheid van verblijf in een gemeente, doch geen machtiging tot verblijf in het rijk of registratie van aanvraag tot verblijf. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 onafgebroken in België zou verblijven, Nederlandse les heeft gevolgd, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...)”

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2007 wordt door de burgemeester van Zelzate op 2 augustus 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), in combinatie met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens voert verzoeker ook de schending aan van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. Verzoeker zal hierna aantonen dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist:

De bestreden beslissing luidt als volg:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Het document waarnaar betrokkene in dit verband verwijst is de aankomstverklaring die betrokkene heeft afgelegd in de gemeente Sint Jans Molenbeek op 01.07.2003 in het kader van zijn verblijf in België met een visum geldig voor 30 dagen. Dit document is echter een registratie van aanwezigheid van verblijf in een gemeente, doch geen machtiging tot verblijf in het rijk of registratie van aanvraag tot verblijf. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 onafgebroken in België zou verblijven, Nederlandse les heeft gevolgd, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoeker meent dat deze motivering een schending inhoudt van artikel 9 bis Vr. W. en de instructie van 19.07.2009. De samenlezing van artikel 9 bis Vr. W. en de instructie van 19.07.2009 houdt in dat personen die onder punt 2.8.A van instructie vallen recht hebben op onbeperkt verblijf.

De voorwaarden die daarvoor dienen voldaan te zijn, zijn

1) tenminste 5 jaar ononderbroken verblijf in België hebben gehad voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) Voor 18 maart 2008:

een wettig verblijf in België gehad hebben (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);

of

geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) een lokale verankering in België kunnen aantonen.

De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard):

Sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen;

Kennis van één van de landstalen of analfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen gevolgd hebben; Het werkverleden in België en de werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, onder andere inzake de door de gewesten vastgelegde knelpuntberoepen, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. De Dienst Vreemdelingenzaken zal rekening houden met eventuele adviezen van de lokale overheden of van een door de overheden erkende dienst voor alle of één van de bovenvermelde feitelijke gegevens.

Duurzame lokale verankering (integratie) en ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België zijn afzonderlijke voorwaarden.”

Uit motivering van de bestreden beslissing leidt verzoeker af dat tegenpartij meent dat een visum voor 30 dagen met aankomstverklaring geen wettig verblijf voor 18 maart 2008 kan uitmaken. Dat nochtans als wettig verblijf in de instructie wordt genoemd: “(waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)”

Dat verzoeker stelt dat hij niet naar België gekomen is met een toeristenvisum. Verzoeker wilde zich in België vestigen als zelfstandige. Dat verzoeker dit in zijn aanvraag vermeldde:

Verblijfsaanvraag voor 18 maart 2008.

Verzoeker kwam naar België met een werkvisum. Jammer genoeg verloor hij zijn paspoort zodat hij hiervan geen kopie kan toevoegen. Verzoeker deed een aankomstverklaring in Brussel (Schaarbeek). Deze informatie zou bij de Dienst Vreemdelingenzaken terug te vinden moeten zijn.”

Dat verweerster geenszins ontkent dat het hier om een werkvisum zou gaan. In geen geval wordt aangetoond dat verzoeker met een toeristenvisum naar België kwam. Dat een eenvoudige a contrario redenering duidelijk maakt dat een elk ander visum wel degelijk werd bedoeld als wettelijk verblijf in de instructie van 19.07.2009. De motivering gaat lijnrecht in tegen artikel 9bis Vr. W. en de instructie van 19.07.2009. De beslissing dient derhalve nietig te worden verklaard. Dat verzoeker dus duidelijk wel aan de voorwaarden voor regularisatie op grond van de instructies dd. 19.07.2009 voldoet en dus geregulariseerd dient te worden.”

De verwerende partij stelt het volgende aangaande het eerste middel van verzoeker:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met het artikel 9bis van de van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, alsook een schending van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke Juridische correctheid betreft, naar analogie. Cass., 10.1 .1979, Arr. Cass. 1978-79, 522: alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948. 18.11.1993. Arr. R.v.St. 1993. z.p.; Antwerpen, 16.6.1998. F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd bevonden en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. Verder laat de verwerende partij gelden dat de instructie van de minister geen bron van recht uitmaakt, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op de vermeende schending van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis. Betreffende de vermeende schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St.. nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht vastgesteld dat:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Het document waarnaar betrokkene in dit verband verwijst is de aankomstverklaring die betrokkene heeft afgelegd in de gemeente Sint Jans Molenbeek op 01.07.2003 in het kader van zijn verblijf in België met een visum geldig voor 30 dagen. Dit document is echter een registratie van aanwezigheid van verblijf in een gemeente, doch geen machtiging tot verblijf in het rijk of registratie van aanvraag tot verblijf. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Het feit dat betrokkene sinds 2003 onafgebroken in België zou verblijven, Nederlandse les heeft gevolgd, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen

die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing tevens afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd.

Verzoekers beschouwingen betreffende zijn visum 24.06.2003 kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Aan verzoeker werd wel degelijk een visum C (en niet D zoals verkeerdelijk vermeld in het feitenrelaas van verzoeker) afgegeven dat gelijkgesteld is aan een toeristenvisum, zodat verzoeker geen periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2008 conform de instructies van 19.07.2009. Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen."

De verzoeker repliceert, in zijn repliekmemorie, als volgt op de nota van de verwerende partij:

"a. Met betrekking tot het tijdelijk legaal verblijf van verzoeker. Verzoeker was in het bezit van een visum voor kort verblijf voor zakenbezoek. Het ging inderdaad om een visum C, zij het geen toeristenvisum. Een zakenvisum kan niet zomaar gelijkgesteld worden met een toeristenvisum omdat de geldigheidsduur ervan hetzelfde is. Men dient aan andere criteria te voldoen om een zakenvisum voor kort verblijf te krijgen, dan om een toeristenvisum voor kort verblijf te krijgen. De instructie spreekt duidelijk van 'toeristenvisum' en niet van 'visum C', wanneer het gaat om een verblijfsdocument dat niet gezien kan worden als legaal verblijf voor 18 maart 2008.

b. Met betrekking tot de toepassing van de instructie van de Minister. Het klopt inderdaad dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de vraag of een machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit wil echter niet zeggen dat zomaar elke motivering afdoende is. De bestreden beslissing stelt dat de instructies van 19 juli 2009 dienen toegepast te worden bij toepassing van de aanvragen ingediend op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 2010. De bestreden beslissing stelt immers vast dat de instructies worden toegepast, ondanks de vernietiging door de Raad van State, binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris. De instructies dienen dan ook beschouwd te worden als regels dat de administratie aan zichzelf heeft opgelegd en dan ook dienen gerespecteerd te worden. Het zou een schending zijn van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*. Dit beginsel verplicht immers het bestuur en de organen die ervan afhankelijk ertoe de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan. (zie onder andere ARREST nr. 164.037 van 24 oktober 2006 in de zaak A. 174.191/IX-5352). Het zou eveneens een schending zijn van het principe van goed bestuur indien de instructies, ondanks de engagementen van de staatssecretaris, niet zouden worden gerespecteerd.

Een groot aantal arresten van de Raad van State stellen dat er een schending is van het principe van goed bestuur wanneer de administratie zijn door zichzelf opgelegde richtlijnen niet respecteert, en onder andere de administratieve omzendbrieven (zie onder andere arrest n° 104.130 du 28/2/2002).

Er wordt dus een juridisch effect verleend aan omzendbrieven, die, van nature, geen juridische normen zijn met een algemene draagwijdte. Verzoeker stelt dat hetzelfde effect dient verleend te worden aan ministeriele verklaringen en engagementen. Verzoeker wenst zich te beroepen op de officiële mededelingen van de staatssecretaris dat hij zich aan de instructie zal houden, wat bovendien in de bestreden beslissing bevestigd wordt:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerdere vernoemde instructie, te blijven toepassen," (stuk 1, eigen onderlijning) Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 1 4 juni 1999, A.C. 1 999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

Verzoeker kan zich dus wel degelijk beroepen op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9 bis van de vreemdelingenwet.
(...)"

De in de artikelen 3 van de Wet van 29 juli 1991 en 62 van de Vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8A van deze instructie doch dat hij nooit een wettig verblijf heeft gehad en ook geen geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat *in casu* is voldaan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Noch een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 worden aangetoond door verzoeker. In wezen voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Op 18 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit artikel luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp

tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 september 2009 van verzoeker geeft aan dat hij wenst geregulariseerd te worden op grond van de instructies van 19 juli 2009, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel.. Op het door verzoeker ingevulde typeformulier heeft hij als toepasselijk criterium "werk+ duurzame lokale verankering" aangeduid. Dit criterium wordt als volgt weergegeven op het door verzoeker ingevulde typeformulier:

"Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

1. Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009).

2. Voor 18 maart 2008:

• Een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een werkelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)

• Geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3. De lokale verankering in België bewijzen: 1+2+3 bewijzen:

1. De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen.

2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen.

3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificatie of competentie die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien."

Verder voert verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 september 2009 bijkomend nog volgende elementen aan:

" 1. Ontvankelijkheid

1. Voorbrengen van identiteitsbewijs

Verzoeker legt volgende stukken voor ter bewijs van zijn identiteit:

a. Kopie Tunesische paspoort L.M.B.A. (...)

b. Kopie oprichting bvba S.N. (...)

c. Kopie uitrekstel geboorteakte, dd. 04/08/2009

2. Ten gronde: buitengewone omstandigheden

Lokale verankering type 2.8 A

Verzoeker voldoet aan het criterium 'lokale verankering', volgens de nieuwe instructie met betrekking tot regularisatie. Verzoeker heeft namelijk overduidelijk het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd.

a. Ononderbroken verblijf sinds juli 2003 onafgebroken in België.

Hij kon dit staven met volgende stukken:

- de kopie van de oprichting van de BVBA (...) dd. 10 juli 2003

- email Base (inschrijving bij Base sinds 18.07.2005)

- het volgen van Nederlandse lessen (stukken 3)

b. verblijfsaanvraag voor 18 maart 2008

Verzoeker kwam naar België met een werkvisum. Jammer genoeg verloor hij zijn paspoort, zodat hij hiervan geen kopie kon toevoegen.

Verzoeker deed een aankomstverklaring in Brussel (Schaarbeek). Deze informatie zou bij de Dienst Vreemdelingenzaken terug te vinden moeten zijn.

c. Goede integratie

Sociale banden in België

Verzoeker is zeer goed geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Hij verwijst voornamelijk naar de vele getuigenissen met betrekking tot haar goede integratie (stukken 4)

Verzoeker woont samen met zijn vriendin J.D. (...) te Zelzate. Hij heeft een ernstige relatie gedurende vier jaar met een Belgische vrouw, met wie hij in haar moedertaal Frans communiceert.

Beheersing van de Nederlandse taal

Verzoeker volgde lessen Nederlands (stukken 3). Hij spreekt ondertussen vlot Nederlands, in die mate dat zij zeker aan de slag zou kunnen als leraar Spaans en Engels. Verzoeker is in het bezit van een diploma dat werd erkend door de Vlaamse gemeenschap. (stukken 30 a tot en met e).

Werkverleden, werkbereidheid, uitzicht op werk

Verzoeker wil zeer graag werken. Hij deed in het verleden moeite om werk te vinden. Hij kwam hier met een werkvisum, maar slaagde er niet in om een zaak op te richten.

Bovenstaande elementen roept verzoeker in zowel als buitengewone omstandigheden als ten gronde. Indien er meer bewijzen nodig zijn, vraagt verzoeker dat zijn raadsman hiervan op de hoogte zou worden gebracht, zodat bijkomende stukken overgemaakt kunnen worden. Om al de bovenstaande redenen verzoekt verzoeker U om hem krachtens art. 9bis van de vreemdelingenwet, machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied, te willen verlenen."

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Het document waarnaar betrokkene in dit verband verwijst is de aankomstverklaring die betrokkene heeft afgelegd in de gemeente Sint Jans Molenbeek op 01.07.2003 in het kader van zijn verblijf in België met een visum geldig voor 30 dagen. Dit document is echter een registratie van aanwezigheid van verblijf in een gemeente, doch geen machtiging tot verblijf in het rijk of registratie van aanvraag tot verblijf. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 onafgebroken in België zou verblijven, Nederlandse les heeft gevolgd, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...)"

Hieruit blijkt vooreerst dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat ze binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid toepassing heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009. Aldus kan de verwerende partij nu niet ernstig voorhouden dat verzoeker de instructie van 19 juli 2009

niet dienstig kan inroepen omdat ze geen bron van recht uitmaakt. De verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie dient beschouwd te worden als regels welke de administratie aan zichzelf heeft opgelegd en dan ook dient gerespecteerd te worden. Het beginsel *'patere legem quam ipse fecisti'* verplicht het bestuur er immers toe de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan (RvS 24 oktober 2006, nr. 164 037).

Verzoeker voert aan dat hij uit de motivering van de bestreden beslissing afleidt dat de verwerende partij meent dat een visum voor dertig dagen met aankomstverklaring geen wettig verblijf voor 18 maart 2008 kan uitmaken. Verzoeker stelt dat dit ingaat tegen de instructie van 19 juli 2009 waarin duidelijk zou zijn gesteld dat als wettig verblijf het volgende wordt aangenomen: *"waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum."*

Uit het hierboven geciteerde onderdeel van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de verwerende partij oordeelde dat verzoeker geen wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen.

Het relevante onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Het document waarnaar betrokkene in dit verband verwijst is de aankomstverklaring die betrokkene heeft afgelegd in de gemeente Sint Jans Molenbeek op 01.07.2003 in het kader van zijn verblijf in België met een visum geldig voor 30 dagen. Dit document is echter een registratie van aanwezigheid van verblijf in een gemeente, doch geen machtiging tot verblijf in het rijk of registratie van aanvraag tot verblijf. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009."

Het betwiste onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing heeft betrekking op het volgende onderdeel van het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009:

"- Voor 18 maart 2008:

• Een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een werkelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of een geloofwaardige poging heeft ondernomen in België een wettig verblijf te bekomen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 18 september 2009 dienaangaande het volgende heeft gesteld:

"Verblijfsaanvraag voor 18 maart 2008. Verzoeker kwam naar België met een werkvisum. Jammer genoeg verloor hij zijn paspoort zodat hij hiervan geen kopen kon toevoegen. Verzoeker deed een aankomstverklaring in Brussel (Schaarbeek). Deze informatie zou bij de Dienst Vreemdelingenzaken moeten terug te vinden zijn."

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 juni 2003 in het bezit is gesteld van een visum type C, kort verblijf voor een zakenreis en *in casu* was dit visum geldig voor 30 dagen. Op 17 juli 2003 heeft verzoeker een aankomstverklaring afgelegd bij de gemeente Sint Jans Molenbeek. Dit stuk is eveneens terug te vinden in het administratief dossier.

Het criterium 2.8.A veronderstelt dat personen als 'duurzaam lokaal verankerd' worden beschouwd als zij in de eerste plaats voldoen aan de voorwaarde dat zij minstens 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf hebben verkregen of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker heeft gelijk waar hij stelt dat er op het typeformulier duidelijk staat dat voor een wettig verblijf in België elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij stelt dat de vermelding "toeristenvisum" *a contrario* inhoudt dat elk ander visum wel in aanmerking komt. Het is duidelijk dat de verwerende partij hier met het begrip "toeristenvisum" een visum kort verblijf type C bedoelt en dit ongeacht de reden waarvoor dit visum werd afgegeven (toerisme, familiebezoek, zakenreis, ...). Enkel een visum type D (een visum met het oog op een tijdelijk of een permanent verblijf in België) kan worden beschouwd als een machtiging tot voorlopig

verblijf en dus als een werkelijk verblijfsdocument. Het visum waarnaar verzoeker verwijst kan in dit opzicht dan ook niet beschouwd worden als een "wettig verblijfsdocument" waaraan een duurzame lokale verankering kan gekoppeld worden in de zin van het criterium 2.8A, daar dit visum weliswaar geen toeristenvisum is, maar wel een visum van korte duur (type C), met name voor slechts 30 dagen en geldig was van 1 juli 2003 tot en met 15 augustus 2003. Bovendien kan er gewezen worden op het feit dat verzoeker vanaf het verlopen van zijn visum in 2003 tot zijn aanvraag nu in 2009 geen enkele geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker betwist dit ook niet. De verwerende partij stelt terecht in de motivering van de bestreden beslissing dat de aankomstverklaring van 1 juli 2003 die verzoeker in het kader van zijn verblijf in België met een visum geldig voor 30 dagen heeft afgelegd enkel een registratie is van aanwezigheid van verblijf in een gemeente, doch geen machtiging tot verblijf in het Rijk is, noch een registratie is van een aanvraag tot verblijf.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden hiermee aangetoond door verzoeker.

In zoverre dat uit de uiteenzetting van de repliekmemoire kan worden afgeleid dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker een nieuw middel inroept. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoire wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoeker ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel niet in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve kan een eventuele aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd.

Het eerste middel is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht heeft tot doel dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Het verhoor dient als basis zal voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; daarom is het noodzakelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Opdat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht zou gerespecteerd worden dient het verhoor afgenomen te worden. Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. De bestreden beslissing ressorteert gevolgen die een weerslag hebben op de rechtstoestand van verzoeker. De bestreden beslissing heeft derhalve een individuele draagwijdte. Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen. Verzoeker is burger.

In onderhavig geval blijkt duidelijk dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van gedaagde niet vervuld werd. Verzoeker had gehoord moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend. In het document 'Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet' hetgeen op de officiële website staat van gedaagde staat duidelijk vermeld met betrekking tot de procedure voor lokale verankering: punt 2.8.A (de voorwaarde waaraan verzoeker voldoet)

"Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet." Verzoekers aanvraag

werd ontvankelijk en niet kennelijk ongegrond verklaard. De Minister had derhalve het dossier minstens moeten voorleggen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat die een advies konden uitbrengen.

De bestreden beslissing vermeldt:

Ontvankelijk en ongegrond hetgeen geenszins als "kennelijk ongegrond" kan worden aanzien. Door het feit dat de zaak niet werd doorverwezen naar voormelde Commissie, ontnam men verzoeker de mogelijkheid om gehoord te worden door de Commissie. De hoorplicht werd geschonden en de bestreden beslissing dient daarom nietig te worden verklaard."

De verwerende partij stelt het volgende aangaande het tweede middel van verzoeker:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel. Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, behoudens wat de vermeende schending van de hoorplicht betreft. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enige middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. RvSt. 1992. z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992. z.p.). De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen betreffende de hoorplicht geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag om machtiging tot verblijf) te treffen.

*Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992. Arr. R.v.St. 1992. z.p.). maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge. die Keure, 2006, 247. Bovendien maakt de «verduidelijking over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009» uiteraard geen bron van recht uit, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Tot slot merkt de verwerende partij nog op dat de commissie waarnaar verzoeker verwijst enkel bedoeld is voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene. Het tweede middel van verzoeker kan evenmin worden aangenomen."**

In zijn repliekmemoire herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op aangaande de aangevoerde middelen. Zij verduidelijkt dat verzoeker in gebreke blijft in te gaan op de verschillende van de nochtans aangevoerde middelen, behoudens wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In casu blijkt dat verzoeker in de aanhef van zijn middelen de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. In de uiteenzetting van zijn middel is echter nergens een toelichting terug te vinden aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing de voormelde beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel voldoet aldus niet aan artikel 39/69, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De exceptie van de verwerende partij kan in de aangegeven mate worden aangenomen.

De hoorplicht, met name de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*Cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; *cf.* ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vraagt verzoeker dat hem een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van zijn verblijfssituatie. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren en is de aangevoerde schending van de hoorplicht in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel ongegrond.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat voornoemd zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt vast, mede gelet op de analyse zoals uiteengezet in het eerste middel, dat de elementen die verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 18 september 2009 heeft aangevoerd, op een omstandige wijze werden beantwoord, waaruit blijkt dat het dossier op een zorgvuldige wijze werd voorbereid. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien wijst de Raad erop dat, mede gelet op wat reeds is uiteengezet in de analyse van het eerste middel, de verwerende partij terecht oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 om reden dat hij vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België heeft gehad, noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen.

Aangaande verzoekers betoog dat hij had moeten gehoord worden door de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen, wordt verwezen naar het volgende subonderdeel van de instructie:

"De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.*
- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."*

De verwerende partij kan dus gevolgd worden waar zij opmerkt dat de commissie waarnaar verzoeker verwijst enkel bedoeld is voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden komen voor regularisatie maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering, wat *in casu* niet het geval is.

Het tweede middel van verzoeker is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU